

Nabzını Alamadığım İnsanlık

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Eylül 2018

Bir satır aralığında sesleniyorum...
Beyhude söylemlerin nazarında
Afakî güncemle nöbete durduğum şafağında,
Bunca hezeyan kaynarken
İçimdeki yarım adalarda çağlayan nakkaşlar...
Aslıma dönük yüzümde pejmürde bir gölge
Afakanlar basan illet gecenin tedavülden kalkan
O som sessizliği.
Bir büyüteç diliyorum Tanrı'dan:
Hani olur da nükseder yanımdaki seyircinin
Bir nebze de olsa iyi niyeti.

Nabzını alamadığım insanlık
Ve o son dokunuş:
Tok sesinde ölümün, izafi yörüngem:
Enlemlerin boylamlarla yer değiştirdiği
Metruk neşem.
Kaybettim.
Kayboldum.
İçimde halesi yüreğin;
Çapasını unuttuğum kaç bininci yenilgi?

Aşkı hazmetmişim ilk evvel
Ve uyandım.
Feri olmayan hangi cihanda?
Yankısı duyulmayan hangi iç çekiş?
Hani metazori gülücük?
Hangi metafor?
Hangi isyan?
Düzen değişti Tanrım:
Beni kurtar artık bu yakadan.

Ateş düşen yüreğin ikliminde
Seğiren bir düş'üm belki de.
Sevdiğim kadar insanım madem

Sevgimi azat edin de
Daha çok yanmasın canım.
Mahremimde yok oluş;
Matemimde isin karası;
Sefillüğimin doğası.
Rüştümü ispatladım çoktan.
Yetmedi mi aşkın çığırtnan acısı?

Göğün bitiminde buluşacağım
Aslında nakşeden değil
Zulmeden gerçeklerin
Evrenle içten pazarlığı.
Bir nöbet bitiminde ölebilirim ya da
Yüreğın pasını silip
Billur zerrelere serperken evrendeki
Kayıp yıldızlara:
Bir metanetin göstergesinde
Yalan bir kıyamda
Ben bilfil ölmeye razı
Belki irkildiğim de değil hani...

Keşke olsa mıydım hancı?
Zaaflarımın sunumunda
Telaşlı kalbimin vurduğu her aşk başı.
Dimdik göğün
Diri neferiyim:
Aşkın ve Tanrı'nın en ateşli taraftarı.
Ölmekle iştiğalim her gün
Ölüme methiyeler yazdığım gölgemle
İçli dışlı bir tufanım:
Başım ne erdi göğre
Sonum da olmadı onca muradım.